Download from:aghalibrary.cm

د کتاب پېژندنه:

Download from:aghalibrary.cm

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.

دکتاب نوم: بړبوکۍ (ناول)
ليکوال: نصيراحمد احمدي
چاپ کال: 2009

بړبوکی

لیکوال

نصیر احمد احمدي

WWW.SAMSOOR.COM

بړبوکی

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو، پنډ او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټی پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وړېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکي بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

نرۍ شنهاری واوربدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پورې شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دړه له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه، کاغ...کاغ.. کاغ.. بیا د وړو تیږو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه یو په بل پسې لیکه روان وو، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو او د ماشینګڼو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیږو پسې لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا یې کتل، یو ټیټ شو، له خاورو یې توپانچه ورپورته کړه، بل یوه مشینګڼه وموندله، دریېیم هم یوې اوسپنیزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه!

ــ وینه، وینه شته؟

ټولو ورته وکتل، څېرې یې نهیلې وې.

سړي لارې تو کړې:

ــ تو، لعنت دې وي په دې سرکوزو، بچ شول.

د یوه بل شونډې وخوځېدې:

ــ دلته پاتې کیدل خطرناک ده، باید لاړ شو.

یودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیږو پټ شول، د ماشینګڼو خولې یې پورته ونیولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته ډزې کولې، وروسته یې چیغه کړه!

ــ کاپر دی، ویې ولئ!

ناره شوه!

ــ چیرته؟!

ــ لمر خاته ته، د هغې تیرې پرښې ترشا.

د ماشینګڼو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه!

ــ تر اوسه لا هلته دی!

له لاندې یوه چیغه پورته شوه!

ــ نو څه ته ګورې! ویې وله! مردار یې کړه!

سړي په لوړ غږ وویل:

ــ له دې ځایه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه، یوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ــ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي!

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ یو عسکر ودرېد.

هغه په بیړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګونډې کیښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګڼو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې څڼې پریوتې.

یوه چیغه کړه !

ــ نجلۍ ده.

* * *

نجلۍ سترګې رڼې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځیده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.

د پښو دربی یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ یې سړې اوبه تویې شوې، سترګې یې رڼې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګڼه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.

یوه چیغه کړه !

ــ پورته شه !

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.

بل وویل:

ــ زموږ په ژبه نه پوهیږي.

د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:

ــ په زور یې ولاړه که !

سطل په لاس سړي وویل:

ــ نشم کولای، نجلۍ ده !

ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله !

نجلۍ کېناسته.

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅې ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځای کینوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځید، په تیږه پورې یې لاس ونیو.
سطل په لاس سړي وویل:
ــ نه شي تلای.
ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه!
ــ اوس به یې لارې ته راولم.
یودم یې د مشینګنې ګیټ کش کړ، چیغه یې کړه!
ــ ځې که دې غلبېل کم!
نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.
سترګې یې د لمر رڼا ته وبرېښېدې، شاوخوا یې وکتل، سپېره غر و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تیږه ناست وو، کله چې یې نجلۍ ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر ټټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نری څادر و، شاته یې وکتل، تر څنګ یې یو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې سرې څڼې راوتلې وې، په کېڼ لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

نجلۍ په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، په ډډ ناریینه غږ یې وویل:
ــ څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري!
دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:
ــ ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولوید:
ــ نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږ والو ته ورته ده.
د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه!
ــ په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ!
یوه بل وویل:
ــ رښتیا وایي، تر څو به یې را سره ګرځوو.
د سرو څڼو لرونکي سړي وویل:
ــ موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې وژله، که یې له نورو بندیانو ورونو سره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډېر ارزښت لري.
د یوه شونډې وخوځیدې:
ــ هر رنګه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجودیت ښه نه دی.

د ننګ سرې په خبره کې ورولوېد:
ـ ابادي ته يې نه شو وروستی، خطر لري.
يوه شېبه غلی شو، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:
ـ يوه چاره به يې وکم !

* * *

سپي وغپل...
يوه ځوان برستن له سره لري کړه، غوږ يې ونيو، ورو يې وويل:
ـ چغه !
بېرته يې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډيره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
يوې ښځې په خوبولي غږ وويل:
ـ څوک نا رې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ايښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خيمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...
شاوخوا يې وکتل، سپي مخامخ منډه واخيسته، ځوان د ټوپک ګېټ کش کړ، يوه چيغه کړه !
ـ خپل يو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوټه (لوړ غږ) وويل:
ـ څه غواړئ؟ !
ډډ نارينه غږ يې واوريد:
ـ يو امانت راسره دی.

ـ د چا ؟
ـ د پلار دې.
ځوان ورو وويل:
ـ راځئ !
دريو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل يې...
ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وويل:
ـ څراغ بل کړئ !
اورلګيت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ميلمانه لرو.
ښځو په خپلو ببرو ويښتو څونۍ (ټکري) ورکش کړي.
ځوان په زوټه (زوره) وويل !
ـ راځئ !
کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.
بوډۍ په ويره وويل:
ـ عسکر !
ځوان په بيړه ميلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو، تر دريم يې يو سپين څادر تاو و، پښې يې په لويو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه يې شاته تړلي ښکارېدل.

يوه وسلوال وويل:
ـ په جګړه کې مو ونيوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وويل:
ښځه ده؟
هو !
ـ دلته مو ولې راوسته؟ !
ـ زوی دې راولېږله.
ځوان ميلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
يوه يې وويل:
ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! بايد په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.
سپي غپل...
ځوان وويل:
ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته يي؟
د يوه شونډې وخوځېدې:
ـ نيو هيړو ! خو احتياط کوئ ! څوک بايد کوم بوی يونه سي !
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخيسته...

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

_ شېرګله ! دا خو خبرې نه کوي !

ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځېدې:

_ زموږ په ژبه نه پوهېږي، پرنګۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل !

_ څه؟ !

ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:

_لالا ! د خرې پړی دې ولې راووړ؟ !

ځوان د پړي یو سر د نابللې میلمنې تر ټړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:

_شپه پخه ده، سبا به سره غږېږو.

ماشوم ژړل.....

* * *

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولګېده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بېړه یې سترګې رڼې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجیدا د باندې ووت..

بوډۍ غږ کړ !

_ څه خبره ده؟

ځوان وویل:

_ سپي وډاره کړه !

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

_ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که ! ته ورته وګوره ! سمه دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل...

شېرګل وویل:

_ وړانګه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟

بوډۍ سوړ اسويلی ويست:
ـ اوبه نه وې، يوه ګړۍ مخکې دواړه چينې ته ولاړې.
له دې سره له کېږدۍ ووته.
شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.
نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لويه وه، يوه څنګ ته څو خيرنې برستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ايښي وو او مخامخ د يوه ماشوم نرۍ پښې ترلانده اوړني راوتلې وې.
وروسته ټوخي واخيسته، سپين لوګی يې تر سترګو تير شو، د کېږدۍ له يوې چولې يې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ يې يوه توره کټوه ايښې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تيږو کې خولې وهلې، پښو ته يې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه يې نه شوای اخيستلای.
بيا يې دوو کوچيو ته پام شو، ګړندی تګ يې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې يې خوځيدلې، شېبه وروسته يې کېږدۍ ته نږدې، له يوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.
وروسته يوه سيرلي منډه واخيسته، تر نغري يې ټوپ کړل، بوډۍ تيږه پسې وويشته.
څو ګامه هاخوا، شېرګل د يوې اوښې ورانه ته جارو نيولې وه، وچ خوشايي يې ترې ليرې کول، دی هډوور ځوان و، لمر سوځولې څېره يې درلوده او په زنه پورې يې تار تار مږه ويښته ښنتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژيړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټيټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې يې ګڼې سپاندې ولاړې وې، يو اځيني زاړه توت ته نږدې يوه رمه پنډه وه.
وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې ميلمنې ته يې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسايکل له ټايره يې پړی خلاص کړ.
نارينه غږ يې واورېد:
ـ په دې پرنګيانو دومره زړه سوی مه کوه !
کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله يې وويل:
ـ وبال لري.
شېرګل وخندل:
ـ موږ هم اوبو نه يو راوړي.
بېرته يې پړی په ټاير پورې وتاړه.
وړانګې څه ونه ويل.
نابللی ميلمنې په حيرانۍ ورته کتل...
بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، يوه توره چايجوشه يې پر زاړه ليمڅي کېښوده، د چايجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...
شېرګل وپوښتل:
ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟
بوډۍ وويل:
ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

شېرګل پر سپیره لیمڅي پلتۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..
ـ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور یې هم پلتۍ ووهلې.
نابللې میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...
د بوډۍ سپین ویښته له ټکري راوتلې وو، نږور یې هم خیرنه او ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه یې درې شنه خالونه وهل شوي وو، توری ډبلې وروځې یې لرلې او تر خړې پاسنۍ شونډې یې واړه، نري تور ویښته راتاو وو.
وروسته یې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه یې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.
شېرګل په ډکه خوله وویل:
ـ میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ خاورې دې وخوري.
شېرګل د پاستې یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته نږدې ولوېده.
وړانګې وویل:
ـ وبال لري، رزق ده.
میلمنې په حیرانۍ ورته کتل..
شپېه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل...
شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیري دوه تنه ولاړ وو، سپي ترې راګرځیده، شېرګل په سپي پسې تیږه وویشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.
ښځو ورته کتل...
شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې ایښی زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.
بوډۍ وپوښتل:
ـ څوک دي؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ راځم.
د باندې ووت، څوګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې ورپورته کړ، ویې ویل:
ـ بې خوبه وو.
بوډۍ وپوښتل:
ـ نو څه یې کول؟
ـ نیمه شپه سړک ته تللي ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین ښخولو ډېر وخت ونیو.
خور یې په خبره کې ورولوېده:

ـ چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
ـ د پاخه سړک پر غاړه،زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
ـ دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
ـ ښه شپېه ووته، په دسترخوان کې یو اځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و ، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کڅوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو ، غونډل ګړندی روان و ، بیا د ماشوم په بوغبند کې ور ننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بیړه ولاړه شوه، پړی کش شو ، بېرته کېناسته، تړلي لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړې، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې ویښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
ـ چیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد ، سر یې وګرځېد ، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
ـ امممممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
ـ بلا بلا ، څه رمباړې وهې؟ ! !
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلې سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

ـ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.
بوډۍ منډه واخیسته، ماشوم یې پورته کړ، پر سینه یې لوی غونډل روان و.
غونډل یې په لاس وواهه، ماشوم چیغه کړه، غونډل پر لیمڅي ولوېد. بوډۍ او کلۍ پرې کېښووده.
لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه یې واخیسته، ورپسې یې یو سوړ اسویلی ویست.
بوډۍ په بیړه د ماشوم کمیس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته یې وکتل، په زوته یې وویل:
ـ یا پیره دستګیره ! رارسیږه !
دا وخت زنګولې وشرنګېدې، ډېر کوچیانی غږ پورته شو:
ـ ارررې، ارررې....
بوډۍ ماشوم ورواخیست، په منډه له کېږدۍ ووته.
نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې یو ښکرور سیرلی روان و.
بوډۍ چیغه کړه !
ـ شېرګله، وه شېرګله !
ځوان ناره کړه !
ـ څه خبره ده؟ !
بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ یې وویل:
ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.
ماشوم ژړل...

ځوان په بیړه ماشوم ور واخیست، ورته ځیر شو، یوې او بلې خواته یې سره واړاوه، په خندا یې وویل:
ـ انا ! زړه مه خوره، د نیش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !
له دې سره یې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته یې ونیو، په رمې پسې روان شو.
بوډۍ په یوه لویه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...
لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نیولې وې...
ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان دیوه پسه وړۍ سکوللې... وروسته وړانګه او د هغې ورېنداره ښکاره شول، دوی په یوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي او به څڅېدلې...
بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو، وروسته یې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخیستې.
بیا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې یوه توره چاړه ور واخیسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړې ته چاړه ونیوله او د هغې لاسونه یې خلاص کړل.
دا وخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښې لستوني پسې یې سپینې وړۍ نښتې وې، په غولي پراته شلیدلي پړي ته یې وکتل.
بوډۍ وویل:

ـ ها ! دا دی !

ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی و، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...

ځوان وویل:

ـ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.

کوچیانو وخندل.

ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو ښټک ور واخیست.

وړانګې وویل:

ـ څه یې کوې؟

د ځوان شونډې وخوځیدې:

ـ د یوه پسه ګړنجونی خراب دې.

ګام یې واخیست، خو یودم ودرید، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی یې وویل:

ـ انا ! تا څه ویل؟

بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځیدې:

ـ څه وخت؟

ـ تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...

د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:

ـ هو ربښتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !

ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !

ـ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:

ـ هو.

د کوچیانو خولې وازې شوې...

نجلۍ وویل:

ـ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد، ورور یې وویل:

ـ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.

بوډۍ په بیړه وپوښتل:

ـ بو سلمانه (مسلمانه) یې؟

ماریا د ((هو)) په ښه سر وخوځاوه.

ـ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟

د ماریا سر وځړید.

وړانګې وویل:

ـ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.

ځوان وویل:

ـ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي، خطر لري.

بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

ـ د ترښتي پکر ونه کړي، سپی ډير خړولی (خوړونکی) دی.

ځوان ګام واخيست، بېرته ودرېد ، ښځو ته يې مخ وروااړاوه، ورو يې وويل:

ـ هغه ماين يې ويست، نپوهيږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پيايله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې يو څه ليرې ودرېد ، دوه تنه له يوه موټره کوز شول او ماين ته نيغ ودرېدل.

❋ ❋ ❋

ځوان سلام وګرځاوه، څادر يې ټول کړ، ولاړ شو ، سترګې يې رډې راوختې.

ماريا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچيانی کميس يې په تن و ، د کميس په لمنې پورې يې سپينو روپيو ټال خوړ، لستوڼو ته يې ګونګروګان ورلوېدلي وواو ټتر يې له شنو مريو ډک و.

ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته يې په لومړي ځل په ځير وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه يې درلوده، ټټر يې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو يې يوه خوږه موسکا پرته وه.

ځوان جټکه وخوړه !

ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووايي چې کوچۍ نه ده؟ هه !

ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ يې ولاړه وه، ويې خندل:

ـ بلا يې بلا !

وروسته کېناست، د سپي په غټ سر يې لاس تېر کړ، ماريا ته يې وکتل، په خندا يې وويل:

ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !

د وړانګې تندی تريو شو:

ـ لالا ! وبال لري، چيرې به لاړه شي، يوې خواته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د
پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندې ورغی، پورته یې وکتل،
ماریا وه، بېرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
_ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ څه؟
_ مانا ، کور ودان.
_ د څه له پاره؟
_ زه دې دوهم ځل ونه تړلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
_ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
_ قول دی !
ځوان وویل:
_ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو ، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

_خبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
_ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه ، بیا یې یودم وویل:
_ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وځړېد ، پسه ناره کړه، یو موټی
سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې
ورواخیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
_ ماین ته یې ځمکه کېندله، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت.
نجلۍ وویل:
_ ما وبخښه
ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
_ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.
نجلۍ وویل:
_ پلار دې؟
_ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي،
کور ته کم راځي.
سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
_ چغه !

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه توري کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسي لکه د جایي (ځایي) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتي پوري نښتې وړۍ یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي پیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم!
ځوان وړۍ سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې وربوزکېښود.

ماریا یوه جونګي ته ورو ګرځېده، جونګي هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...
یوه شېبه له جونګي سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟!
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوڅو شویو ځایونو باندې د چاړې توري خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. دروند غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد!
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ وروا ړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې!
ماریا په حیرانی ورته کتل.

وړانګې په خواره خوله وويل:
ـ طياري وې، تيرې شوې.
ځوان چيغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و ؟
يوه شېبه غلی شو ، بيا يې ورو وويل:
ـ بايد احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماريا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په يوه لويه ډبره کېناسته.
دښتې ته يې وکتل، لويه دښته وه، پای يې نه مالومېده، تر يوه ځايه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، بېرته يې سر وځړېد ، تر يوې وړې تيرږې د څرمښکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته يې تور ميږيان ليکه، روان وو.
يو دم يې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمېږ يې کوږ کړ، څنګ ته يې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماريا په ژړغوني غږ وويل:
ـ هغوی به مې ووژني.
وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو يم.
ماريا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، يو دم يې وژړل...
وړانګې د نجلۍ په تورو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو يې وويل:
ـ زړه دې غټ ونيسه !
ماريا ژړل...

* * *

ورانګې په حیرانۍ وویل:

ـ ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ وږې نه یم.

ـ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

ـ څه یې کوې! زړه ته به یې نه کېږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې ورواړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستي څلور برخې کېښودې، ورانګې په بیړه وویل:

ـ ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ مړه ده!

بوډۍ وویل:

ـ ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، ورانګې پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

ـ غوښه دروا خله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ـ مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وګرځېد، ورو یې وویل:

ـ دومره یې مه نازوه!

ښه شپه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، ورانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندي ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

ـ تو، تو، تو

سپي منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچړپیدل.

بوډۍ وویل:

ـ چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

ـ مرکز ته.

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خورې!
ځوان ورو وویل:
ـ په موږ یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانګې سر وځړېد:
ـ وبال لري!
د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:
ـ شېرګله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.
وړانګې په بیړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:
ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپېژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچۍ ده.
ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.
وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...
ورو یې وویل:
ـ له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.
یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:
ـ راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګېږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یوازې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.
دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ مور مې ډېره یادېږي!
وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ ته بختوره یې، مور لرې، خو زه...
غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:
ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچېچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:
ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.
په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسي ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.
ماریا وویل:

ـ دا غږ د څه و؟
وړانګې وخندل:
ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډیو کې د ډبرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هوارې ته راځي ، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر څوړموني (پسرلي) یوه شغال...
ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:
ـ ورور دې څنګه سړی دی؟
وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:
ـ ډېره ورنه ډارېږې؟
ځواب یې وانه ورېد.
وړانګې وویل:
ـ زړه مه خوره ! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و ، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تېر کال یې یو څه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد ، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې ټوپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یوائې تور سرې دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.
وړانګه غلې شوه، یودم یې وپوښتل:
ـ خوب درځي؟
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ هاغه ستوری وینې؟

ـ کوم؟
ـلمر لوېدو ته ! تر نورو یو څه غټ دی.
وړانګې وخندل:
ـ هو ! مور یې د ماښام ستوری بولو.
ماریا وویل:
ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راڼه دي !
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ مور کله کله د شپې له خوا مزل کوو ، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو ، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهېږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟
دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډیو ستن تاووله.. بوډۍ ته له چایو ډک ګیلاس ایښی و ، نږور یې د ماشوم ککرې پښې پاکولې...
نجونې یوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس وروغزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.
ځوان راډیو یوې خواته کېښوده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت یې ورواخیستل، بوډۍ وویل:
ـ څه کوې؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ خوب راغی.
بوډۍ په حیرانۍ وویل:
ـ کېږدۍ خو لویه ده، یوه ځنګ ته پرېوزه !
ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووایي، د باندې ووت.
ښځې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ راځه !
ماریا له ټکري سره پرېوته، بړستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو سوړ بوی یې په سږمو ننوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر ځنګ د غوښو څو بخرې راځړېدل.
وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.
چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برګ و، دوه نجونې په یوه پراخه دره کې روانې وې، تر مخ یې یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خرې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیږې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.
وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته یې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...
وړانګې په خندا وویل:
ـ ولې له ځان سره ګډه یې؟ !
د ماریا شونډې ورپېدې:
ـ څه؟ !
ـ ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه، تا خبرې کولې.
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخندل:
ـ ما دعا ویله.
وړانګه له خندا شنه شوه:
ـ خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم !
ـ انګریزي وه.
وړانګې هماغسې په خندا وویل:
ـ په انګریزي دعا ویل کېږي !
ماریا غلې وه.
ـ وړانګې وویل:
ـ مورې په اوبو پسې څومره لرې راځو ! هه !

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رڼواوبو لاندې زیږه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپینې لنډې زنې یې راښه څاڅکي و څڅېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو ویښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژي ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وبربړم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو، نو بیا ؟
ـ نه خبریږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژی ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ تیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول..لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې

ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کیڼ لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تاته څه نه وایي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تاته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو ، وړانګه کیڼ لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

شېرګل لاس ونیو، په زوره يې وویل:
ـ هاخوا شه! که نه نو!
ماریا په بیړه ولاړه شوه، یوګام يې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چیغه يې کړه!:
ـ که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوې! بې غیرته!
یوه شېبه دواړو یوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې...
شېرګل په زوره وویل!
ـ خوله دې وتړه!
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هم ځانته نارینه وایې!
وروسته يې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنۍ شونډه وینې وه،
په سترګو کې يې وېره ښکارېدله...
ماریا سړي ته وکتل، ورو يې وویل:
ـ شونډې ته يې وګوره! ډېر زورور يې، داسې نه ده؟!
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا چیغه کړه!
ـ تا ولیدل! زه نه یم تښتېدلې!
شېرګل غلی و.
ماریا د وړانګې لاس ونیو، ورو يې وویل:
ـ راځه!

وړانګې په اوښو کې پراته ژې ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزیو کې يې
خوله وهله..کوچی ځړېدلی سر ولاړ و.

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

ـ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه !

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ور ننوته.

کوچۍ خپل زوی کرار اوه، ماریا یې ترځنګ کېناسته، ماشوم ته یې وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي ښکاریدل.

ماریا وویل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شیدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

ـ د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

ـ دا یې اومه میاشت ده.

ـ په کور کې وریجې لرئ؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ خدایزده ! مورې وریجې ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ یوځل یې وازمایه !

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه... وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سرېښ وو، تر څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغوني غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

ـ ورور مې کاوړې سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته کړی، دا یې ړومبۍ څپېړه وه.

د ماریا شونډې وخوځېدې:
ــ زما له لاسه !
وړانګې وویل:
ــ ته نه یې ملامته !
ماریا مېږو او پسونو ته سترګې وروا ړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنګې خوت...
وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:
ــ راغی !
وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.
یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نیغ د توت خوا ته ور روان شو.
شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وېستې، ورو یې وویل:
ــ له ما خپه یې؟
وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...
شېرګل وویل:
ــ بیا به داسې نه کېږي.
د نجلۍ ژړا زور ونیو.
شېرګل وویل:
ــ زړه مې مه راخوره !
نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.
ماریا دواړو ته کتل.
شېرګل وویل:
ــ ورشه ! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه !
وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې اېښې ګړې ته وروګرځېده.
شېرګل په ځړېدلي سر وویل:
ــ تاته ام پړ یم.
ماریا غلې وه.
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ــ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

ماریا غلې وه.
شېرګل وویل:
ـ زه مې په خوړ وېرېدم.
ماریا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوې سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، څېره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
ـ دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، تر څو چې ته دلته یې !
ماریا وویل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یودم یې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وایي.
ځوان وخندل.
ماریا وویل:
ـ ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دوارو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ په ما باور وکه ! نه تښتم.
شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې...شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده تر هغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وويل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چيغه کړه !

ـ انا !

ماريا جټکه وخوړه، سترګې يې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته يې وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې.

شېرګل او د هغه ورېندار په بيړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماريا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه يې ګوتې کېښودې، ورو يې وويل:

ـ ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـ لږ ځای راکړئ !

کوچيان يوې خوا ته شول.

ماريا وويل:

ـ تر دې مخکې يې څه تکليف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وويل:

ـ يو ځل يې پر زړه درد راغلی و، بس !

ماريا د بوډۍ د ښي لاس زيږې ګوتې و موښلې، ورو يې وويل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

ماريا وويل:

ـ د پښو تلې يې ور ومښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښويدې.

ماريا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وکړ، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماريا وويل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماريا هغې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

وړانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه
وڅڅولې، ورو یې وویل:
ـ انا ! څنګه یې؟
بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل وخندل:
ـ هیڅ ! طبیعت دې یو څه خټه و.
بوډۍ په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته
کېناسته ورو یې وویل:
ـ سر مې درد کوي !
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ ښه کیږې.
ماریا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نری باد چلېده...
نجلۍ پر یوه تیږه کېناسته، تیږه سړه وه، سپی ورغی، لکۍ یې
ووهله، پښو ته یې پرېوت.
ماریا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه
پورته کړه...
ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډیو یوه خوا ژېړبخونه
ښکاریدله، بل لوري یې سیوری و.
بیا یې د شېرګل غږ واورېد:
ـ ته خو سمه دمه ډاکټره یې !

ماریا وخندل.
شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته یې وکتل، د
لمر وړانګې یې پر سپین مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.
نجلۍ ناڅاپه وویل:
ـ حاجي خداینور پېژنې؟
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟
ماریا وخندل:
ـهسې، د هغه د زړورتیا کیسې مې اورېدلې وې، تیرکال یې په ړڼا
ورځ یو امریکایي ټانک وویشت.
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې په خوند وویل:
ـ حاجي خداینور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې لیدلی دی، د
راکټ په ویشتلو کې یې نوم وړی.
ـ اوس چیرته دی؟
شېرګل وخندل:
ـ خدای خبر.
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ پوهېږې چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره
انعام ټاکلی ! مړ یا ژوندی.
شېرګل وخندل:
ـ هو ! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

ـ ته له کومه پوهېږې؟
ـ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.
ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې..وروسته یې یو غږ واورېد:
ـ چای نه سوروئ؟!
دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
ـ اوس څنګه یې؟
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ ښه یم.
وړانګې په خندا وویل:
ـ ډاکتره خو به نه یې؟
ماریا وخندل:
ـ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.
بوډۍ په خبره کې ورولویده:
ـ څه؟!
ـ مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.
وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستي هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:
ـ څه کوې؟
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ رمه سارا ته بیایم.
وړانګې وویل:
ـ یو وار خو دې چای سور که!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ زړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کېږدۍ ووت.
بوډۍ وویل:
ـ نورکله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!
د وړانګې شونډې وخوځیدې:
ـ خدایزده!
لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچی‌ی وارخطا و، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بېړه وویل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل په لړزانده غږ وویل:
ـ عسکر دي!

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په
وارخطايۍ يې وويل:
ـ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟
شېرګل چيغه کړه !
ـ مخه مې پرېږده.
بوډۍ په بيړه وويل:
ـ خور دې ښه وايي.
شېرګل په خشکه وويل !
دوی به مو تر تېغ تېر کړي.
ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو
پسې سپيرې دوړې پورته کېدلې...
وړانګې چيغه کړه !
ـ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځې؟
شېرګل ماريا ته وکتل ، ورو يې وويل:
ـ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کېږو ، ښه دا
ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !
شېرګل وويل:
ـ خو...
ماريا په خبره کې ور ولوېده:

ـ په ما پسې نه دي راغلي.
سپې وغپل...
شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.
ماريا وويل:
ـ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.
موټر دوه درې شله ګامه لرې ودريدل، سپې ترې راګرځيده...
ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو ، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.
يو غږ واوريدل شو !
ـ را ووځه !
وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګيدله، بوډۍ وارخطا وه.
شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا غواړي.
ماريا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه
ويشت وسله وال ولاړ وو ، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې،
نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو
وو ، په دوړو لړلي ښکارېدل.
ماريا په لوړ غږ وويل:
ـ څه غواړئ؟ !
يوه ناره کړه !
ـ سړی راوباسه !
ـ له هغه سره مو څه کار دی؟

ـ ولې يې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ورو وويل:
ـ شېرګله، راووځه !
ـ کوچۍ له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماريا کېږدۍ ته ننوته.
شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودريدل، يوه يې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا يې وکتل، يواځې ښځې وې، بېرته يې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
ـ ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطايي ځواب ورکړ:
ـ هو !
ـ ولې دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
ـ ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وويل:
ـ بيا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپې تر يوه ځايه منډه پسې واخيسته، کله چې دوړې کيناستې، ځای پرځای ولاړ و، په موټرو پسې يې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچيانو خدای ته شکرونه ايستل...

شېرګل ماريا ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماريا غلې وه، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
وړانګې وويل:
ـ لا لا رښتيا وايي ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پېژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماريا يې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماريا د باندې ووته، پر يوه لويه ډبره کېناسته، دښتې ته يې وکتل، موټر ډېر ليرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه يې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـ خدايه ! ما وبخښه !

* * *

شېرګل د یوې ګڼې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وږي باد یو لاس ښورول...رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نرۍ غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنمو راوتلې وه، شېرګل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې څو تیږې وویشتې، سیرلي د رمې خوا ته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

ـ یاره کوچیه مرداره مو کړه!

شېرګل کیڼ لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شېرګل په ډډ کوچیاني غږ وویل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شېرګل تر خنګ ودرېد، ورو یې وویل:

ـ اجب خلک یاست! د جایي وو(ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا؟

ـ تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پریښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شېرګل په بیړه وویل:

ـ زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یو دم وخندل:

ـ تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما درباندې پام و، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شېرګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شېرګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تیږه وینې!

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ـ هو!

ـ تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شېرګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچیه! خپه راته ښکارې.

شېرګل غلی و.

ځوان وویل:

ـ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه!
ناروغه یې؟
ـ نه!
کوم تاوان دې کړی؟
ـ نه!
مالونه دې ناجوړه دي؟
ـ نه
د ځوان تندی تریو شو:
ـ نو بیا څه ټکه درباندې پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟!
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
ـ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
ـ خوب دې څنګه دی؟
ـ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
ـ اشتها؟
ـ څه؟
ـ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

ـ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم را پورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ د خلکو خبرې بدې درباندې لګېږي؟
ـ هو!
له څه وخته راهیسې؟
ـ دا دوه ورځې کېږي.
ځوان وخندل:
ـ مین یې نو تور وي که سپین؟!
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
ـ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ سپینه راته وکه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ څوک دې خوښېږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
ـ کوچۍ ده؟
ـ نه

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ نو کومې جایې زړه درنه وړی؟
ـ نه
ځوان په حیرانۍ وویل:
ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیواله، نو څوک ده؟
د شېرګل زړه ولړزید
ځوان وویل
ـ نه راته وایې
ـ نه
ځوان وخندل:
ـ سمه ده، مه راته وایه! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا ، هیڅ شي خوند نه راکوي، بس نو! مینه همداسې وي.
شېرګل یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:
ـ رښتیا وایې؟!
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ای کوچیه! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟
ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځي، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد تپې بولم، زړه مې راته وایي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هېر کړي وای.
ځوان غلی شو ، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې وخوځېدې
ـ په خبرو مې وپوهېدې؟
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ ګوره! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مین یې!
که غواړې چې خپل پټ رازونه یوازې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې!
که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو ، نو مین یې!
که دې له زړه، نه وته، نو مین یې!
اوس پوه شوې؟!
کوچی غلی و.
ځوان وخندل:
ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسې نه ده؟
کوچي په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:

ـ ساده به درته ووایم! غره ته وګوره! کاڼو ته وګوره، بوټو ته ستر ګې ور واړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده، نو مین یې، مین ته ټوله دنیا، یو اځې خپله مینه ښکاري.
ځوان غلی شو، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو درونډ سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ پوه شوې که نه؟!
شېرګل غلی و.
د ځوان شونډې وخوځېدې؟
ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟
شېرګل وویل:
ـ خدایزده!
ځوان ولاړ شو، په زوټه یې وویل:
ـ ای کوچیه! فکر وکه! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.
ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

* * *

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وویل:

ــ نور کله خو به وختي راتلې!

شېرګل غلی و.

وړانګې وویل:

ــ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ــ زړه ته مې نه کېږي.

وړانګې په حیرانۍ وویل:

ــ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ړنګ دی.

شېرګل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترخنګ ناسته وه..

شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وخوځېد، یو ژېړ مېږتون د زاړه لیمڅي په وړیو کې ننښتی و، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستې او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرګل له پاستې یوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:

ــ ډوډۍ دې ونه خوړه!

شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست. دښتې ته یې وکتل، غونډۍ یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا څېره ولاړه وه.. یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:

ــ خوار سړی، خړ یې سپی، خپله رمه دې پیایه!

بېرته یې د ماریا سرې شونډې او سپین غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو، سترګې یې ډکې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))

یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې یې وخوځېدې:

ــ توبه خدایه، توبه!

رمې ته یې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پیژانده او نه یې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنیا یې یواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېږې وپلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دي، تر څوړموني د کور ښه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، مېږي به وري پیدا کړي، هو رښتیا! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، وابښه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښه ونیسي، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سي.
یوې میږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:
_ ته څه غم لرې؟!
یو دم یې وخندل:
_ لېونی شوم که څنګه؟!
ولاړ شو، د توت یوې ټيټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...
هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځېدل....
بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایڅه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښي لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...یوه شېبه یې ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

_ کاشکې مېږتون وای.
خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پریښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.
شېرګل یوه شېبه د ونې سیوري ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په څادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه درې ځله یې د یوې میږې ټوخی واورېد، بیا یې بانه سره ورغلل.

* * *

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یواځې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:

ــ چای!

یوه وویل:

ــ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ــ ښه یم! ژوند ده، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ــ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:

ــ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

ــ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وویل:

ــ ودې نه لېده؟

ــ چیرته؟

-د باندې، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ــ ترنغري خو یواځې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ــ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ــ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې وررولوېده:

ــ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وویل:

ــ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

ــ کراره بده ورځ، بیګاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې، خو بمبارد یې ونه کړ.

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ــ شکر

شېرګل وویل:

ــ پلار مې څنګه و؟

بوډۍ بله پوښتنه وکړه:

ــ څه وخت راځي؟

یوه میلمه ځواب ورکړ:

ــ غر یې نه دی کړی.

د بوډۍ تندی تریو شو:

ــ داسې هم نه وایي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.

یوه میلمه وخندل:

ــ رابه شي، زړه مه خوره!

بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:

ــ اولاد دښمن دی.

داوخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه تور ه چایجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې وویل:

ــ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:

ــ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووایه چې تیاره شي.

د اوکلی ټنګاه غلې شوه.

د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حیرانی وویل:

ــ ولې؟!

د مېلمه خندا زور ونیو!

ــ بیایو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.

شېرګل په بیړه وویل:

ــ چیرته؟

ــ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!

بوډۍ د خبرو وار ونیو:

ــ وژنئ یې!

ــ خدای خبر!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ــ پلار مې غوښتې؟

ــ هو!

وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!

ــ نه!

یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!

بوډۍ وویل:

ــ زه به مې زوی ته ووایم!

مېلمنو په حيراني ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي يې نه شی ببولای !
شېرګل وويل:
ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
يوه ميلمه وويل:
ـ حاجي خدا ينور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زيږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوته وويل:
ـ ورته ووايه چې تياره شي !
د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...
يوه مېلمه دوه ګيلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اورېدل کېده....ښه شېبه ووته، وروسته ماريا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې ايښې تاو شوې عسکري دريشي يې ورواخيسته، بېرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چيرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونيو...
شېرګل په زوته وويل:
ـ دريشې دې نه اغوندي، خطر لري.
يوه مېلمه د تاييد په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا اميدۍ يې وويل:
ـ مور، څه نه شو کولای.
ماريا ور غږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بيړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لويدلی و، لوېديځ ته پرتې تار تار وريځې سرې وې، لرې غزيدلي غرونه تور ښکاريدل.
وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماريا زړورې خبرې کولې، په څېره کې يې ويره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپې غپل، يوه سيرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماريا اغوستي کوچياني کميس ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
ـ ستا کميس مې راسره يووړ.
وړانګې کوکه کړه !
ماريا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې يې وخوځېدې:
ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکري ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لرګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
ـ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینۍ دواړه دروازې خلاصې شوې. سپي تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ـ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
ـ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
ـ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
ـ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
ـ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
ـ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
ـ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
ـ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

* * *

ورانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:

ــ راځئ !

یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، وربندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.

ورانګې څه ونه ویل، د ماریا ترخنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاټ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیوری ښکارېده.

ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه !

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپی ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پرېووت.

ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.

ماریا وویل:

ــ د باندې یو سړی دی.

شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولې کړې.

ټوخې واورېدل شو...

ورانګې وویل:

ــ ابا !

کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، ورانګه او د هغې وربندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانۍ ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څېره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې څڼې په غره کې لیدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل:

ــ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده !

د ورانګې پښو پړک واخیست...

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و ، وروسته
یې یودم چیغه کړه !
ـ ځنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ هلک ته خشکه مه کوه !
سړي چیغه کړه !
ـ ده حاجي خدااینور ته ځواب ورکړی دی !
ماریا په بیړه ورته وکتل.
وړانګې ژر له غولي ورونې ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې
کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سینه وویل:
ـ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځې و ، له سپین پټکي یې
په دوړو سپیرې سرې څڼې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژېړې رڼا ته
نیولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې
کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه
وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکې اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خدااینور او نور ملګري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پرنګی وروله او ور ویې سپاره !
وړانګې وویل:
ـ نه !
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدۍ ووته.
بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:
ـ دا به هیچیري هم نه ځي !
ماریل په بیړه وویل:
ـ نه ! زه ځم !
شېرګل چیغه کړه !
ـ چپ !
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
ـ نه پوهیږم ! دې پرنګی په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندې
کړې دي !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ هغوی به یې ووژني !
سړي په خشکه وویل:

ــ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟
هه؟ !
د باندي د ورانګې د ژړا غږ پورته شو !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته.
سرې شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:
ــ بله نه کیږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ور ورسیږو ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د ورانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماریا به ډاډېینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګنې طیارې نری غږ اوربدل کیده...

* * *

ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکاریدل.
ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، څو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکارېده، ټوپک یې تړلی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...
ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه !
ــ وای !
شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل ټوپک پسې ونیو، سوی تر یوې لویې ډبرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.
ماریا یودم وخندل:
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...
ماریا غلې شوه.
شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو یې وویل:

ـ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې !
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نری باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوۍ یوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول.. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:
ـ سا به سمه کو !
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ پاو کم شپږ !
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید ، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو ، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:
ـ ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ څومره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوۍ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو ، په نری باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوۍ ښه شېبه مزل وکړ ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !
ـ شپږ نیمې !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ دمه نه کوو ؟
کوم ځواب یې وانه ورېد ، سړی هماغسې پورته خوت...
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد ، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
ـ څه نه اورې !

ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل
کېده، ورو یې وویل:
ـ نه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ طیاره نه ده؟
ماریا وویل:
ـ نه پوهېږم!
سړی روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر
ته وختل.
شېرګل وویل:
ـ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.
ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:
ـ څومره لاره پاتې ده؟
سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلي تور پیکي لوند و، پر
سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرېښ ول او پر زنه پورې یې د
باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.
شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:
ـ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!
له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو
بېرته ژر ودرېد.
ماریا په بېړه وویل:

ـ ژوبل خو نه شوې؟
شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.
لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای
ځای به یوې مړې منډه واخیسته، د غار تر څنګ په پر دوو پښو
ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.
دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، یو ځای د ماریا د ګڼ
کوچیانې کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور
وغځاوه، په ګوته کې یې نری درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته
یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.
لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لور ته شنه
زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو
شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د
دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.
کوچې شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له
پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ ستړې یم!
شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې
پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.
شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بېړه وویل:
ـ څو بجې دي؟

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سړه سا واخیسته:

ـ درې پاوه وخت لرو!

ماریا په خواره خوله وویل:

ـ دمه کولی شم؟

کوچي د هو په نښه سر وخوځاوه.

ماریا وویل:

ـ مننه!

د شېرګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...

شېرګل په مړاوي غږ وویل:

ـ یاالله!

ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندې و.

ماریا په بېړه وپوښتل:

ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهماغلته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.

د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.

نجلۍ ماتله شوه، کوچی ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې ښېښکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.

ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یوائې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندر رغړېدو غږ اورېدل کېده...

د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وو چې شېرګل یو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.

ماریا په بېړه وویل:

ـ څه خبره ده؟!

د شېرګل سر وځړېد، کېناست.

ماریا وخندل:

ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...

شېرګل په خبره کې ور ولوېد:

ـ ستړی نه یم

ـ نو بیا څه خبره ده؟

شېرګل غلی و.

ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ته تلې شې !
ماریا په حیرانۍ وویل:
ـ چېرته؟
ـ نه پوهیږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سرې ته یې وکتل، له سترګو یې اوښکې روانې وې.
ماریا په حیرانۍ وویل:
ـ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماریا وویل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې یې وخوځېدې:
ـ ته ولې خواشینی یې؟
ـ د کوچي بدن پړک واخیست.
نجلۍ وویل:
ـ ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...
شېرګل چیغه کړه !
ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:
ـ خدای ته به یې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه یې واخیستل، شېرګل چیغه کړه !
ـ ته لیونۍ یې !
ماریا ورته وکتل، سرې ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو یې وویل:
ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل یو سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په حیرانۍ وویل:
ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماریا وویل:
ـ ته خو پوهېږې ! زه هیڅ نه لرم، تا ته پیسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، یودم یې چیغه کړه !
ـ پیسې په بلا وهم !
ـ نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا وویل:
ـ راته ووایه !

شېرګل غلی و.
ماريا خپله خبره تکرار کړه:
ــ راته ووايه !
شېرګل چيغه کړه !
ــ ته مې خوښيږې !
د نجلۍ رنګ والوت.
شېرګل منډه کړه، په يوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، سر يې ځوړند شو.
ماريا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه يې سستې کوله، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته يې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...
ماريا کېناسته، شېرګل ته يې وکتل، سر يې ځوړند و، د ماشوم غوندې يې سلګۍ وهلې...
شېرګل په غريو کې وويل:
ــ زه څه خبر وم، ماته خو يوه کليوال ځوان را پام کړل، ويل يې چې ته مين يې، هغه رښتيا ويل، ټولې خبرې يې سمې وختې، زه خپه يم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟ ! هه ! ته ووايه ! زه...
ويې ژړل او خبرې يې پرې شوې.
د نجلۍ سترګې ډکې کيدې...
ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماريا د کوچي پر اوږه لاس کېښود ، ورو يې وويل:

ــ راځه ! ناوخته شو !
شېرګل په پښو ودرېد ، سر يې ځړېدلی و ، مخ پورته روان شو.
ماريا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل ځوړند سر ناست و.
نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.
ماريا غړۍ اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.
نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وويل:
ــ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په غريو کې وويل:
ــ ما نه غوښتل، خو بس نو ! زړه دی، پام مې نه و ، نه پوهيږم ولې !
خو ته مې ښه ايسې !
ماريا په خبره کې ورولوېده:
ــ خو...
غلې شوه.
شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو يې وويل:
ــ اوس هم وخت لرې، له دې ځايه لاړه شه ! زه به لاره در وښيم، لنډه لار، بس ! يو ، يونيم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

نجلۍ د سرې تر لاس تړلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو يې
وويل:
ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې يې سرې وې، بيرته يې لاندې وکتل،
ورو يې وويل:
ـ هيڅ هم پای ته نه دي رسيدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای
خبر ! يا به اوس را رسيږي، راځه ! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک
مو ويني ! هه !
ماريا ولاړه شوه، ورو يې وويل:
ـ نه !
شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و،
دښتې ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرګل په بيړه وويل:
ـ که په تا څه وشول، نو زه
ماريا د خبرو وار ورنه ونيو:
ـ په ما هيڅ هم نه کيږي !
دا يې وويل، روانه شوه.
شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته يې ټکان
ورکړ، په لوړ غږ يې وويل:
ـ ته ليونۍ يې !
د ماريا په ټنډه کې ګونځې پيدا شوې.

کوچې په حيرانۍ ورته کتل...
نجلۍ د سرې لاس ونيو، ګړۍ ته يې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس
يې پرېښود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماريا ګړندي ګامونه واخيستل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، سا
يې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې يو خړ دېوال ښکاره شو، ور
مخته شوه، د غونډۍ له سره يې يوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون ديوالونه تر يوه يوه نيم جريب ځمکې راتاو ول، په
منځ کې يې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو يې بامونه لرل، نورې يې
ړنګې وې.
ماريا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه
يې وويل:
ـ داسې مه کوه !
ناڅاپه د ديګ بخار د شپيلۍ غوندې نری شنهاری واورېدل شو،
دواړو په بيړه پورته وکتل، په يوه توره ګړندۍ اوږدې او سپينې پسې
سپين لوګی روان و، لوګی ټيټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې
لمبې راتاوې شوې...سر يې تورو لوخړو ونيو...
د کوچې رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ يې په غوږو ننوت، يوه جيټ الوتکه پر کلا ور ټيټه شوه،
درب شو، لويې وړې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا
نه ښکارېده

له لوګي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې
وهلې...څو ګامه يې واخيستل، ولوېد ، سره لمبه ترې راوګرځېده...
دروند غږ يې واورېد ، شمال شو ، په بيړه يې شا ته وکتل، يواځې څو
ګامه ليرې اوږده ځرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت
چورلکه(هليکوپتره) راپورته شوه، سر ته يې ودرېده، په
پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و ، مشينګنه يې کوچي ته
نيولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماريا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه
خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اور واخيست، پر سترګو يې تياره راغله، ولاړ شو ،
نجلۍ يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته،
ټوپک يې له ورنو وښوېد.
شېرګل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو ، کوچي شا پرتخته
ولوېد ، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګريزي
يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.
سړي تر څنګ ونيوله، په ښۍ اوږه کې يې نرۍ درد تير شو ، لاس يې له
حرکته ولوېد ، کيڼ لاس يې پر ځمکه وټپاوه، تيږه په ګوتو ورغله،
ماريا يې لاس ټينګ ونيو ، چيغه يې کړه !
ـ هغوئ به دي ووژني !

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شا ته ور واړول، عسکرو
چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته يې د سړي لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه څو ګامه
ليري ناسته وه، ځرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې
وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه
سره ول، ژېړ وېښته يې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.
يو دنګ سړی تر مخ و ، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال
خوړ ، نجلۍ ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو ،
خوله يې له خندا ، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له څو
نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې
ولاړ و ، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې
په وينو سره وه.
ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی،
په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ
دواوو ، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر
يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې
کړه، کوچي شا ته شو ، ماريا وويل:
ـ پرېږده چې زخم دي پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي !

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپینې زنې لاړې وڅڅیدې.
کوچي چیغه کړه !
ـ تا ماته دوکه راکړه !
ماریا خپل لستوڼی پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو یې وویل:
ـ ما یواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداینور د امریکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګیالي روزل، د جنګ پلانونه یې جوړول، تېر کال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخیست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود، ماریا وویل:
زه پوځي نه یم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس میاشتې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یواځې وم، سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلینیک ته ورغلم، کلیوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خیست، یواځې یوې پیغلې زما د راتګ پوستکي او پستو ویښتو راز راڅخه وپوښت، نور هیڅ خبره نه وه.
ماریا غلې شوه، کوچي په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:
ماته یواځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداینور پیداکول، د هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه یې نه کوله، حاجي خداینور مرموز سړی و، درک یې نه لګېده.
دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای شوی وای.
ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداینور په همدې سیمه کې لیدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دایره شوه، پر پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداینور د پیداکېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو وسلوالو مینځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.
درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې رابانديوشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر یوې لوړې پربښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید ، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.
لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.
ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپنه ښکارېده، څوکې یې غمی درلود ، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...
نجلۍ ورو وویل:
ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود ، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هر څه خبرېدل، زرې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم

پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.
نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدی، څېره یې نېولې وه.
ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسي لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...
نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.
ماریا ورو وویل:
ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...
کوچي چیغه کړه !
خو تا غلط کړو !
ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځیدې:
ته څه فکر کوې؟ !که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دي، ما یوازې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان در ونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تا ته کوم تاوان درونه رسوي.
تېز شمال شو ، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

تاوېدل... سپاندې او غرني بوټې یوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېرو ټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې یې کولې، خندل یې...ماریا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، یوه له ونې دنګ شین سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچیاني کمیس ته اشاره وکړه، څه یې وویل، ټولو وخندل.
یوه بل له ځمکې شل ډزی ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې یې کرکه پرته وه...
شېبه وروسته نور سرتیري هم پورته ور وختل، د یوه په لاس کې توره پلاستیکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشینګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....
یو سرتیری ور دمخه شو، کوچی یې د مشینګنې پر میل وواهه، دالوتکې خواته یې اشاره وکړه، ماریا په بیړه ور نږدې شوه، سرتیري ته یې څه وویل، هغه یوې خواته غلی ودرېد.
پنځه دقیقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماریا او دوه نور سرتیري کوچي ته نږدې ولاړ وو.
ماریا ورو وویل:
پاته شوه د مینې خبره، ته ښه سړی یې، خو...
شېرګل لاړې تو کړې، چیغه یې کړه !
دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپي غوندي بده ایسې !
ماریا وخندل، ورو یې وویل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې میاشتې پاتې دي.
د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...
ماریا یوه سرتیري ته اشاره وکړه، هغه ټیټ شو، د کوچي لاسونه یې خلاص کړل. شېرګل په بیړه یوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته یوه لیکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتیري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کیڼ اړخ پرېوت.
ماریا ورته وکتل، د کوچي خوله وینې وه.
نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشینګنې یې د کوچي خواته نیولې وې...
نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته یې کتل...
چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې یې منډه کړه، چیغې یې وهلې، تیږې یې ویشتلې، څه یې ویل، خو غږ یې نه اورېدل کېده، سرتېرو خندل...
چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د یوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کېدل....
چورلکې څنګ بدل کړ، لیرې یوې بوږبوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

پای

۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

Download from:aghalibrary.cm

بڼبوکی نصیر احمد احمدي